

Intervenció José Montilla
Inauguració Curs Escola Xavier Soto
6 d'octubre de 2007

Bon dia a tothom, amics i amigues de l'Escola Xavier Soto... Rosa, Josep Maria, Xavier, Laura... les persones que ens acompanyen i ens delecten amb la música, de Sant Boi del Llobregat. Moltes gràcies per la vostra presència.

Bé, en primer lloc voldria felicitar a en Josep Maria Sala, i al Xavier Marín i a la Laura Canet, per l'acte d'inauguració d'aquest nou curs de l'Escola de Formació.

En segon lloc, crec que recull perfectament el que penseu, també tots vosaltres, cal agrair la lliçó inaugural de la professora Rosa Virós. Gràcies Rosa. La teva reflexió sobre l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania, entronca plenament, crec, amb les raons profundes que impulsen l'activitat d'aquesta escola de formació, amb la seva modèstia.

Mireu, per els socialistes l'acció i el compromís polític són una peça clau en la conformació d'una ciutadania plena i una democràcia també sòlida. La política, desgraciadament, fracassa quan només és l'objecte del

treball i de l'acció d'un grup tancat de persones. La política fracassa quan és irrellevant davant de les qüestions que mouen les consciències i els esperits. Quan és banal, quan és superficial. Quan busca exclusivament la repercussió mediàtica.

La política també fracassa quan és cosa d'uns pocs. Quan és cosa d'uns pocs i més encara si es barallen entre ells. I la política també fracassa quan li manca autenticitat. Quan hi ha, i es pot dir aquí -amb la ciutat del Teatre, amb el Mercat de les Flors, amb l'Institut del Teatre a uns centenars de metres- quan hi ha un excés de teatralitat, de comèdia. Quan no és autèntica. Aleshores perd la seva capacitat per copsar les inquietuds de la societat i per traduir-les en respostes operatives, reals. És quan la política s'allunya dels ciutadans.

I mireu, això és de fet, el que els ciutadans s'allunyin de la política, el que pretén el Partit Popular, per exemple, quan insisteix en utilitzar Catalunya contra Espanya. Quan utilitza, també, Espanya contra Catalunya per atacar el Govern d'Espanya.

I en aquest objectiu cal dir que, aquest dies, el màxim representant del PP i els que el tutel·len, no dubten en

utilitzar Catalunya, no dubten en tornar a atiar l'animadversió dels pobles d'Espanya contra Catalunya.

I com ho fan? Doncs utilitzant algunes d'aquestes coses que no s'haurien d'utilitzar i que, desgraciadament, degraden la política. Utilitzant la mentida, manipulant i exagerant.

Menteixen quan diuen que Catalunya rep més del que li correspon -especialment això ho diuen fóra de Catalunya, no a Catalunya. Ho diuen fóra de Catalunya.

Menteixen i manipulen quan volen tornar a forçar, d'alguna manera, aquesta enemistat d'alguns altres territoris contra Catalunya, una mica tractant d'obrir aquestes ferides a les que feia referència la Rosa en la seva lliçó.

Menteixen, manipulen i exageren quan pretenen fer creure, amb el concurs entusiasta també d'alguns mitjans de comunicació, que a Catalunya no es respecten els símbols i les institucions de l'Estat.

O quan posen en dubte també que a Catalunya, la pràctica totalitat de la nostra societat, no respecta l'ordenament Constitucional, quan és absolutament al contrari, quan hi ha

actes que responen a la voluntat i la intenció d'unes minories, d'unes petites minories.

Bé, tota aquesta campanya té noms i cognoms al darrera. I un líder al davant. Un líder que no ha tingut cap escrúpol en venir a Barcelona i dir el contrari del que va decidir quan governava. Per exemple, respecte el túnel de l'AVE, no?

Bé, decidir decidir, no sé si ell va decidir gaire cosa, perquè crec que la història no el recordarà per gaires decisions... Mariano Rajoy va tenir diferents carteres de Ministre... Suposo que si fem la pregunta, avui, ningú se'n recordarà, perquè el seu pas pels diferents ministeris va ser anecdòtic. Dic anecdòtic perquè si que recordarem sempre l'anècdota amb els "hilillos de plastilina"... però poca cosa més de l'acció de govern de Mariano Rajoy a les diferents carteres que va ostentar als governs de José María Aznar.

Bé, un líder del PP que no només pretén dividir, crear recels, dividir per després també clamar al cel per la divisió. Un líder d'un partit que vol separar, per després tot just clamar contra la separació. Un líder que alimenta arreu l'anticatalanisme per després clamar per la suposada desafecció de Catalunya respecte España.

En aquesta campanya no està sol. Té aliats molt potents: una part substancial de la dreta espanyola, de la dreta política i de la dreta mediàtica. I també d'aquells que creuen que practicant l'anticatalanisme poden treure rèdit polític en el seu territori, desgraciadament, com el veí President de la Generalitat Valenciana que pretén, entre altres coses, que no es pugui veure TV3 allà, després de molts anys, amb excuses. I que quan el Ministeri d'Indústria convoca a la Generalitat de Catalunya i a la Generalitat Valenciana per trobar una solució sobre la base d'una oferta que, entre d'altres coses, implica que a la Comunitat Valenciana es pugui disposar, al País Valencià, de més canals per possibilitar aquest acord, per deixar sense arguments el govern del País Valencià, pura i simplement ni van a la reunió, perquè en definitiva el que no volen és solucionar el problema.

Perquè també de polítics n'hi ha de dos tipus:

- Els que es dediquen a crear permanentment problemes. La seva justificació és generar problemes, atiar els problemes, generar conflictes, parlar de conflictes permanentment.

- I els que es dediquen a solucionar els problemes... els problemes que generen alguns altres polítics i especialment els problemes de la gent, que són els que més ens preocupen.

Però desgraciadament, al nostre país, a Catalunya, i a Espanya també, Déu n'hi do dels polítics que n'hi ha que es dediquen a generar problemes. I mireu, no és amb aquestes actituds amb les que es dóna prestigi a la política.

La política triomfa quan els ciutadans troben en ella el camí per compartir les seves il·lusions i els seus neguits. Quan la política ofereix referents col·lectius i horitzons de futur. I això exigeix que les qüestions de les que parlem i ens ocupem els polítics i els governs tractin de les preocupacions, també, i dels anhels reals dels ciutadans.

Exigeix que el llenguatge de la política sigui el llenguatge dels ciutadans.

Demana que la raó presideixi els arguments en el debat polític i la demagògia sigui rebutjada.

Exigeix, també, fugir de l'artifici. Oferir claredat i coherència en els plantejaments.

Exigeix que prevalgui sempre l'interès col·lectiu per sobre dels interessos partidaris i sectorials.

I demana, també, saber escoltar. Saber escoltar les necessitats presents i futures de la societat.

I quan la política actua guiada per aquests principis, els ciutadans responen generosament, comprometent-se amb els projectes col·lectius i segurament superant aquesta desafecció, aquest pessimisme del que també ens parlava Rosa en la seva conferència. Un pessimisme, una desafecció, que sempre té un beneficiari, que és la dreta, no ho dubteu.

Mireu, aquests principis i valors de la veritable política estan també presents en l'actuació d'aquesta Escola, l'Escola de Formació del PSC. Aquest és un projecte que, com deia el Xavier, conec prou bé, des del seu naixement, ara fa sis anys.

La seva evolució ha estat molt ràpida durant aquest sis anys. Va néixer amb un reduït grup de formadors, ell en feia referència i Laura també... es podien gairebé comptar amb els dits d'una mà, entre els que es trobava l'actual

ministra, Carmen Chacón. Aleshores també els alumnes eren uns pocs centenars.

Ara, el claustre de professors supera les 150 persones, com s'ha dit. Aquest col·lectiu humà sou l'ànima de l'Escola. La vostra col·laboració desinteressada és la que veritablement fa possible aquest projecte. Vosaltres l'heu fet créixer i enfortir-se.

I, ara, els alumnes es compten per milers, fins a 10.000 en un any. L'èxit de l'Escola s'ha fonamentat en una oferta ben estructurada, que va des dels aspectes més instrumentals, com l'aula mòbil, als més ideològics, més de contingut.

I sobretot heu generat una oferta flexible, que ha sabut escoltar i identificar quines eren les matèries que millor podien donar resposta a les necessitats dels nostres afiliats i dels nostres simpatitzants.

I guiada per aquest afany de millora, l'Escola dóna un altre salt endavant aquest any: poseu en marxa el primer curs amb reconeixement universitari, amb la col·laboració de la Universitat Autònoma de Barcelona i de la Fundació Rafael Campalans.

Heu assolit una fita singular, a Catalunya i també a tota Espanya. Per primer cop, un partit polític assoleix el reconeixement de postgrau universitari a un projecte formatiu propi. I per això us vull animar, a tots els que participeu en aquesta primera edició del postgrau, a que en traieu el màxim profit. I us demano que des de l'Escola de Formació esteu atents també a les noves realitats que transformen el nostre país.

Un país, el nostre, que està en transformació, que està patint això que alguns en diuen una “crisi de creixement”. Estem vivint, per tant, aquests darrers anys, una intensa evolució en un entorn que també canvia. A Espanya, a Europa i al món.

Una Catalunya en transformació econòmica, demogràfica i cultural, que està canviant la cara de la seva societat, amb debilitats com les que ens estan fent patir en matèria d'infraestructures. Però també amb oportunitats, oportunitats que genera el nou Estatut, la globalització o la immigració.

I la correcta interpretació d'aquesta nova realitat, més diversa, més complexa, és condició necessària per

constituir un projecte polític majoritari: de convivència i de progrés.

El projecte nacional de Catalunya només és viable si es fonamenta en un coneixement i un respecte profund de la societat catalana, tal i com és. I el socialisme català té ara una oportunitat extraordinària per liderar el projecte de convivència dels catalans.

I per fer-ho tenim l'oportunitat d'actuar, tal i com s'ha dit també, des de els tres nivells de govern: des dels Ajuntaments, la Generalitat i el Govern d'Espanya. Cap altre força política està en condicions de poder-ho fer. Cap altre força política té expectatives reals d'oferir un projecte polític amb força decisiva a tots els tres nivells de l'administració.

Aquesta és la responsabilitat i també l'oportunitat del socialisme català. Ho dèiem fa pocs dies, amb motiu del debat de política general, la setmana passada, al Parlament de Catalunya. Catalunya està canviant, i està en condicions de superar falsos dilemes que s'havien enquistat també en el debat polític, però que la realitat està deixant enrere ràpidament:

El dilema entre Drets i Deures;
Entre competitivitat i benestar;
Entre Barcelona i Catalunya;
Entre Catalunya i España...

En bona mesura, aquests dilemes havien bloquejat i condicionat una part de la capacitat de la política per actuar amb eficàcia, també, sobre els problemes reals.

Per això també ens cal una nova mentalitat política, per arraconar aquesta imatge idealitzada i irreal de Catalunya. Per fer més interessant, més atractiu, més creatiu i més generador d'oportunitats, també, el nostre país. I per superar la Catalunya acomplexada i de la queixa que molts voldrien. Per superar un pessimisme, també, que és improductiu, que desconfia de les capacitats col·lectives del nostre país.

Mireu, aquest dies també hem tingut noves oportunitats de veure traslladat al debat polític el desànim i el pessimisme d'alguns en relació, per exemple, a l'adjudicació de la nova terminal de l'aeroport del Prat. I davant dels que desconfien sistemàticament de les capacitats i expectatives del futur sistema aeroportuari català puc dir que, ara millor que mai,

estem en condicions de fer de l'aeroport de Barcelona la infraestructura que el país necessita:

- Primer, perquè les inversions actuals i les futures per construir la nova terminal, que està en fase molt avançada, i les previstes per remodelar les terminals existents situaran aquesta infraestructura entre les més modernes del continent i permetrà més que duplicar la seva capacitat.
- Segon, perquè per primer cop en la història d'aquesta infraestructura, hem encetat un camí sense retorn cap a una participació decisiva dels legítims representats dels interessos del país en la seva gestió. Aquest fet ja ha començat a ser una realitat en l'assignació que s'ha fet fa uns dies, on el criteri de la Generalitat ha estat tingut en compte, introduint entre d'altres coses, una assignació revocable. I ho serà encara més en el futur proper, amb el nou model de gestió que tenim programat acordar amb el Govern de Madrid.
- I en tercer lloc, perquè el Govern de Catalunya té una estratègia també aeroportuària més de país, ambiciosa, que no pensa només en el gran aeroport de Catalunya, sinó també en altres aeroports

absolutament necessaris pel país, com el que la Generalitat ha començat a construir tot just ara fa uns mesos a Lleida.

Mireu, darrera de la visió del país que us comentava fa un moment, també hi ha sens dubte un horitzó de futur. Coneixeu profundament la realitat plural de Catalunya, tots vosaltres. Una pluralitat que ens ha configurat al llarg de la història i que ha estat la base també del nostre enfortiment com a Comunitat.

El nostre és un país orgullós de les seves arrels i compromès amb el seu futur. I nosaltres treballem per impulsar un projecte col·lectiu i de progrés, que confia en els homes i dones del nostre país. Que compta amb tothom, on no hi sobra ningú.

I davant els que s'entesten en voler acotar, delimitar, empètir el catalanisme recloent-lo a casa seva, la nostra resposta és clara: el catalanisme sempre ha estat transversal, compartit per persones que militen o que tenen la seva adscripció a diferents formacions polítiques. Catalunya és la única casa comuna de tots els catalans i catalanes.

Però el que realment necessita Catalunya per enfortir-se com a projecte col·lectiu, de convivència, és una brúixola que ens assenyali amb fermesa el nord dels valors que volem compartir com a poble.

Un nord que ha d'estar orientat cap a:

- l'aprofundiment de la llibertat i la democràcia;
- cap a més justícia social;
- cap a més igualtat d'oportunitats;
- cap a l'orgull d'afirmar-nos com a poble i a la vegada també oberts al món;
- cap al reconeixement del treball, de l'esforç i del mèrit;
- cap a l'interès pel que és públic i col·lectiu, davant també de l'onada, en aquest sentit contrària, especialment reforçada per pensadors de la dreta;
- i cap a una Catalunya afermada en una Espanya que volem federal i una Europa que volem, també, més unida, més forta.

Aquesta és la nostra vocació: oferir als catalans aquest nord d'ambició i a la vegada de progrés. Un nord al que assenyala, per exemple, la Llei de Serveis Socials. L'hem aprovat aquesta setmana. Va ser la primera Llei que va aprovar el Govern, el nou Govern, després de les

eleccions de l'1 de novembre. Ara ja està aprovada pel Parlament i entrarà en vigor. Una Llei que garanteix i universalitza l'accés als drets socials.

Un nord, també, que ens afirmi en els drets fonamentals que volem respectar i també garantir. I que orienti a la societat davant de noves realitats, davant de nous usos i costums. D'alguns d'ells s'ha parlat aquests dies. Segurament a alguns els semblarà una anècdota. A d'altres un instrument per utilitzar en la confrontació política. Per això, en aquest tema del hiyab, com deia ahir a Solsona, ens ha guiat primer de tot el garantir el dret bàsic a l'educació i alhora respectar també la llibertat individual sempre, això sí, que es respecti el marc de drets i obligacions que regeix la convivència, perquè ha de ser compatible també amb això.

Un nord que apunta, també permanentment, al respecte i la cura per les institucions, les lleis i les normes que governen la nostra convivència. I aquesta exigència afecta als ciutadans, a tots els ciutadans, però també a totes les institucions i administracions. I en aquest sentit serem exigents, també, com per exemple ho som dient que s'ha de complir la llei de restitució dels Papers de Salamanca. Ho farem amb paciència, amb intel·ligència,

cercant l'objectiu i fugint del teatre, com parlàvem abans, però sense cap renúncia i sense passos enrere.

Mantenir el nord també requereix responsabilitat i coherència. També fermesa i convicció. Convicció per no deixar que ni els vents, ni les corrents, ni les tempestes ens facin variar el rumb.

Mantindrem sempre ferm el timó del país. I en aquest objectiu estic compromès, òbviament, personalment i tinc el convenciment de que, a més, aquest és un compromís que ens guia evidentment a tots nosaltres i a la majoria dels catalans i catalanes. I és pel que treballarem tots plegats.

Estic segur que la feina que feu a l'Escola, els formadors i els alumnes, és una feina important també, precisament, en aquest sentit de treballar per aquest rumb que necessita el nostre país i en el que estem compromesos tots els que estem aquí.

Moltes gràcies.